



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS  
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.  
Ea poate suferi modificări de formă.*

## SECȚIA A DOUA

### DECIZIE

Cererea nr. [17891/08](#)  
FUNDAȚIA PENTRU COPII SPERANȚA  
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), în ședința din 17 octombrie 2017, într-un Comitet compus din:

Ledi Bianku, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere cererea de mai sus depusă la 6 aprilie 2008,

Având în vedere observațiile prezentate de către guvernul reclamat și observațiile prezentate în replică de către reclamant,

După deliberare, decide după cum urmează:

## ÎN FAPT

Reclamantul, Fundația pentru Copii „Speranța” (în continuare „Fundația”), este o organizație non-guvernamentală din Republica Moldova cu sediul la Chișinău. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de către dl Nicolae Leșan, avocat în Chișinău.

Guvernul Republicii Moldova (în continuare „Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl. V. Grosu.

Circumstanțele cauzei, prezentate de către părți, poate fi rezumată după cum urmează.

Fundația este o organizație caritabilă pentru copii, fondată în 1994.

La 27 iunie 2000 Consiliul Municipal Chișinău a permis utilizarea de către Fundație a unui teren de 0,92 hectare în scopul construirii unui parc de distracții pentru copii și a unei piste de curse pentru carting.

La 30 iunie 2004 reclamantul a solicitat Consiliului Municipal permisiunea de a cumpăra terenul aferent aflat în construcție și, printr-o decizie din 30 decembrie 2004, Consiliul Municipal a acceptat să vândă terenul. La 20 ianuarie 2005 Fundația reclamantă a cumpărat terenul de la Consiliul Municipal.

La 2 februarie 2006 Procuratura Generală a intentat o acțiune civilă în numele Guvernului împotriva Consiliului Municipal Chișinău și a reclamantului, contestând validitatea deciziei Primăriei din 27 iunie 2000, decizia Consiliului Municipal din 30 decembrie 2004 și cea de a contracta vânzarea-cumpărarea terenului din 20 ianuarie 2005. Potrivit Procuraturii, acțiunile de mai sus fuseseră ilegale, deoarece Legea cu privire la fundații nu prevedea dreptul fundațiilor de a primi terenuri cu titlu gratuit. Pe de altă parte, Consiliul Municipal dispunea de dreptul asupra terenului, nu și Primăria, care a adoptat decizia din 27 iunie 2000. De asemenea, vânzarea terenului la 20 ianuarie 2005 fusese ilegală, deoarece, potrivit legii, terenurile închiriate anterior puteau fi vândute doar prin organizarea unei licitații publice.

La 22 mai 2006 Curtea de Apel Economică a respins acțiunea procurorului general.

La 2 noiembrie 2006 un complet al Curții Supreme de Justiție, alcătuit din judecătorii I.M., N.C., și V.B., a examinat apelul, l-a admis și a dispus reexaminarea cauzei de către Curtea de Apel.

La 1 martie 2007 Curtea de Apel Economică a confirmat că terenul în litigiu fusese în proprietatea municipalității înaintea vânzării și a respins acțiunea procurorului general pe aceleași motive ca cele invocate în hotărârea din 22 mai 2006. Procurorul a atacat această decizie cu apel.

La 11 octombrie 2007 un complet al Curții Supreme de Justiție, alcătuit din judecătorii N.M., N.C., și I.V., au avut ședință pe acest caz. Fundația reclamantă a susținut, *inter alia*, că procurorul nu avusese dreptul să depună acțiunea.

Curtea Supremă de Justiție a respins obiecțiile Fundației, susținând că, contrar legii, Primăria a eșuat să organizeze o licitație, inițial, în 2000 și, ulterior, în 2005. Curtea Supremă de Justiție a anulat decizia Primăriei din 27 iunie 2000, decizia Consiliului Municipal Chișinău din 30 decembrie 2004 și contractul de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2005.

## PLÂNGERI

Reclamantul s-a plâns, în baza Articolului 6 din Convenție, că procedura a fost inechitabilă, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu fusese imparțială, din motiv că judecătorul N.C. participase de două ori la examinarea aceleiași cauze.

În plus, Curtea Supremă de Justiție nu și-ar fi motivat hotărârea judecătorească și nu a implicat în proces Consiliul Municipal Chișinău. Totodată, Procuratura Generală nu a avut dreptul să inițieze proceduri în

numele Guvernului, deoarece terenul în litigiu aparținea administrației publice locale, și, prin urmare, numai administrația locală putea fi reclamant.

În plus, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție că ingerința în dreptul său de proprietate a fost ilegală și disproporționată.

## ÎN DREPT

Reclamantul s-a plâns că procedurile judiciare respective nu au fost echitabile și că drepturile sale în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție au fost încălcate. Articolele relevante prevăd următoarele:

### **Articolul 6 § 1:**

“1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil...”

### **Articolul 1 of Protocol 1:**

“1. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional...”

Guvernul a susținut că procedura a fost corectă și că dreptul reclamantului la respectarea proprietății sale nu a fost încălcat.

Reclamantul a susținut că hotărârea pronunțată de către Curtea Supremă de Justiție nu a fost adoptată în conformitate cu legea națională și că drepturile sale garantate de către Convenție au fost încălcate.

Curtea notează că reclamantul s-a plâns de lipsa de independență a unui judecător de la Curtea Supremă de Justiție, deoarece acesta a participat de două ori la examinarea cauzei. Deși este adevărat că același judecător (N.C.) de la Curtea Supremă de Justiție a participat de două ori la examinarea a două recursuri în aceeași cauză, reclamantul nu a formulat obiecții în acest sens în cursul procedurii și că nu există nici un indiciu că reclamantul a fost împiedicat să facă acest lucru. Nu este posibil ca o parte în litigiu să aștepte rezultatul unei cauze și, atunci când pierde, să pretindă că judecătorii care au soluționat cazul nu erau suficient de independenți.

De asemenea, Curtea notează că reclamantul a criticat modul în care Curtea Supremă de Justiție și-a motivat decizia și a susținut că procurorul nu ar fi trebuit să fie prezent în calitate de parte la procedură. Curtea notează că Curtea Supremă de Justiție a interpretat legea internă și a hotărât că procurorul ar putea contesta tranzacția în numele statului și că terenul în litigiu nu putea fi atribuit Fundației fără licitație. Curtea reamintește că interpretarea și aplicarea dreptului intern și evaluarea faptelor și probelor într-o cauză sunt, în general, aspecte care țin de competența exclusivă a instanțelor naționale (a se vedea *Garcia Ruiz v. Spania (GC)* nr. 30544/96, § 28 CEDO 1999 I). În acest caz, nu se poate afirma că deciziile instanțelor naționale

fuseseră arbitrare sau vădit ilegale sau nefondate, astfel încât să se constate încălcarea Articolului 6.

Ținând cont de raționamentele *supra*, Curtea consideră că plângerea în baza Articolului 6 § 1 din Convenție este vădit nefondată și o respinge în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

Având în vedere constatarea sa cu privire la Articolul 6, Curtea nu consideră necesar să examineze plângerea în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

*Declară cererea inadmisibilă.*

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 16 noiembrie 2017.

Hasan Bakırcı  
Grefier adjunct

Ledi Bianku  
Președinte